

Sygn. akt V CSK 448/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa E. B. i T. B.

przeciwko P. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki T. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka T. B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 kwietnia 2013 r., którym, w następstwie częściowego uwzględnienia apelacji pozwanej P. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., został zmieniony wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 listopada 2012 r., m.in. w ten sposób, że zasądzone na rzecz powódki zadośćuczynienie zostało obniżone z kwoty 105.000 zł do kwoty 55.000 zł, a w pozostałej części powództwo zostało oddalone.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację jej wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli wymóg ten, przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich, jest spełniony. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo uzasadnione jest jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który

umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi, jako zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie powódka podniosła, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W jej ocenie stosunek kwoty zadośćuczynienia w stosunku do doznanej nieodwracalnej krzywdy powinien uwzględniać, że wysokość zadośćuczynienia musi być odczuwalnym przysporzeniem i zaspokajać poczucie sprawiedliwości. Kwota przyznana zaskarżonym wyrokiem jest rażąco zaniżona i wobec tego narusza art. 446 § 4 w zw. z art. 5 k.c.

W ocenie Sądu Najwyższego przyczyny wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, spełnienie tej przesłanki wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wymagania tego nie spełnia lakoniczny wywód skarżącej. Odpowiedniość sumy przyznawanej tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c., jest pojęciem prawnym o charakterze ocennym, objętym dyskrecyjną władzą sądu orzekającego w danej sprawie. W przypadku norm zawierających tego rodzaju pojęcia ocenne, kontrola Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym ogranicza się tylko do przypadków rażących naruszeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009 r., I CSK 83/09, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2007 r., I CSK 165/07, OSNC-ZD 2008, nr 3, poz. 66). Wbrew twierdzeniom skarżącej brak podstaw do przyjęcia w niniejszej sprawie rażącego naruszenia przez sąd art. 446 § 4 k.c. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że ocena Sądu Apelacyjnego jest pogłębiona, wnikliwa i uwzględnia całokształt okoliczności dotyczących szkody niemajątkowej powódki wynikającej ze

śmierci syna, w świetle których przyznana powódce kwota zadośćuczynienia nie może być uznana za drastycznie niską.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]